

FODOR ANDRÁS

Rokon, idegenben

Sulyok Vincének

*Merre vagyok, nem tartja senki számon.
Megyek, amerre visz az út,
Esők repkénye közt bolyongok,
hegy oldalából nézem
szigetek szétszórt fókanyáját,
elakadok a kikötők
fehér, fekete-tarka,
felhőkbe rótt bozótján.*

*Percenkint nyílik föl a menny.
Piac gránitlapján a tócsák
színekké rétegzik a fényt.
Iskolásként, mikor
először néztem át
üveghasábon, akkor
volt ilyen a világ...
Kockásnadrágos, egyformára nyírt
gyerekek támaszkodnak
a tér sarkán ezüstbiciklikén.*

*Szabad vagy, védekezz, ha bekerít a kő.
Csald ki a tárgyak derűjét.
A kendermagos aszfalt
tanítson: lehet így is.
Zenekar léptet pergő
dobokra, ifjú arcok,
sujtásos kék ruhák, rezek;
főlemelt sikló combok, könnyű térdek
oldják, kötik horgolva szakadatlan
a játék ritmusát, a folytatást.*

*És itt van ez a tó.
Szálfák a dombkaréjon.
Az érintetlen rét fűvén,
homorodó hűvösség tenyerében,*

loncsos kutya mögött
asszony jön szembe, csizmás,
virító sárgaköpenyes.
Csak egy jel, csak egy moccanás
az ajkak szögletében
s csend és magány között is
megigazul a lét: fanyar
tükörben összenéz
közös szerelmünk emlékezete.

Táncosnő Madraszban

Klasszikus Durga-arc,
kék-arany öltözék,
nyaklánc, fülönfüggő, kősöntyük,
ezüsttel, gyönggyel hímezett fejk.
Tarkón, akárha konty, élő virág
fehér labdája, sűrűn erezett
míntájú, hátra kígyózó szalag,
és karperec, gyűrűk, csatok,
kifestett lábfej és tenyér,
lánc, körben a csípőn, háromszoros
csörgőfüzér a meztelen bokákon.

S ez mind csak ráadás.
Eltűnik amikor
az arc karéjos mandulatavában
elkezdí ide-odajáró,
világmozdító játékát a szem;
midőn, mint kényes mén feje
a bőrén csiklándó bogártól,
megmoccan a nyakszirt, az áll,
s mutogató ujjak, karok,
feszülő, hajló, balra, jobbra vágó,
fenyegető és kelletőzve esdő
fergetegében titkos hatalommal
zendül az ősi jelbeszéd, a nyelv,
a nyelv, melyet nem értek . . .

Csak hallgatom a dobon, fuvolán,
vinán, tambúron, kopogó falécen
elúszó, meg-megtorpanó zenét.
Jajongó dal és pörgetett szavak közt
nézem, amint az édes-haragos,
toppanó talpak indulatára
az ében hajba font fehér virágból
mindig a földre hull
egy-egy szírom.